

kový případ v tomto sporu jde — možno učiniti písemně nebo protokolárně (§§ 78, 434 c. ř. s.). Žalovaný Jindřich T. podal včasné »odpor«, v němž uvedl, že směnku vlastnoručně nepodepsal. Obsahově šlo tu o písemné námitky směnečné — nesprávné označení podání je bezvýznamné (§ 84 druhý odstavec, druhá věta c. ř. s.), ovšem podání jeho bylo po formální stránce vadné, neobsahující ani návrh, ani nabídnutí důkazů, ani druhý stejnopis. Měl proto soud první stolice z úřadu postupovati podle §§ 84, 85 c. ř. s. k odstranění těchto formálních vad. Ne učinil-li tak, nýbrž ustanovil-li vzhledem ke směnečným námitkám druhých spolužalovaných ústní jednání, při němž zástupce Jindřicha T-a učinil návrh na zrušení směnečného platebního příkazu a odsouzení žalobkyně k útratám, byl postup tohoto žalovaného správný, neboť tím jen napravil to, co první soud při vyřizování jeho »odporu« opomenul dáti odstraniti, nehledíc ani k tomu, že dovolatelka proti postupu žalovaného nečinila výtky podle § 196 c. ř. s. Že nedostatek návrhu v podání jest formální vadou, připouští i nauka (srovnej Dr. Hora: Československé civilní právo procesní díl III. str. 140 odst. VII č. 1), a odstranění této vady nepřekáží jinak přísné formální řízení směnečné, poněvadž zákon v §§ 84, 85 c. ř. s. nečiní v tom směru rozdílu; — ovšem jinak by se měla věc, kdyby běželo o bezobsažný »odpor« (rozh. 9690 sb. n. s.), kdy takové podání má se odmítnouti. Není proto výtky dovolatelky, že nešlo ve příčině nedostatku návrhu v podání žalovaného o formální vadu, opodstatněna a musilo se proto dovolání minouti s úspěchem.

Čís. 13888.

Nebyl-li proti přihlášené činžovní pohledávce pronajímatele podán odpor podle §§ 286 a 213 ex. ř., jest ji přikázati podle třetího odstavce § 286 ex. ř. v přednostním pořadí. Účastník nemůže teprve v rekursu uplatňovati, že pronajímateli nepřisluší po skutkové a právní stránce zákonné zástavní právo pro přihlášenou činžovní pohledávku.

(Rozh. ze dne 26. října 1934, R I 963/34.)

K rozvrhu výtěžku z dražby movitostí přihlásila pronajímatelka činžovní pohledávku 1.700 Kč. Soud první stolice pohledávku nepřikázal, ježto svršky byly prodány před splatností činžovní pohledávky. Rekursní soud přikázal výtěžek především na činžovní pohledávku.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody:

K jednání o rozvrhu výtěžku z dražby movitých věcí, dne 27. října 1933 předsevzaté, nařídil první soud podle třetího odstavce § 285 ex. ř. rok na den 26. ledna 1934. K němu přihlásila pronajímatelka činžovní pohledávku 1.700 Kč s útratami sporu 193 Kč 05 h, úhrnem 1.893 Kč 05 h. Proti přikázání této pohledávky nebyl podán odpor podle §§ 286

a 213 ex. ř. a proto právem přikázal rekursní soud podle třetího odstavce § 286 ex. ř. vzhledem k ustanovení § 1101 obč. zák. přihlášenou činžovní pohledávku před pohledávkou stěžovatelovou. Vývody dovolacího rekursu, jimiž se snaží stěžovatel doličiti po skutkové a právní stránce, že pronajímatelce nepřisluší zákonné zástavní právo pro přihlášenou činžovní pohledávku, se nelze obírat pro jejich opožděnost, ježto vše to mělo býti uplatňováno odporem při rozvrhovém roku.

Čís. 13889.

Je-li při hypotekární pohledávce zřízena a v pozemkové knize zapsána jistota »pro vedlejší závazky« v určité výši, jsou vedlejšími závazky i úroky a nebylo třeba, aby v dluhopisu bylo to ještě zvlášť a výslovně stanoveno.

(Rozh. ze dne 26. října 1934, R I 985/34.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice knihovní věřitelce v rámci jistoty pro vedlejší závazky i úroky starší tří let počítajíc zpět od příklepu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Úroky starší než tříleté byly právem přikázány v rámci jistoty pro vedlejší závazky. Tato jistota má sloužiti podle dlužního úpisu k zajištění nákladů tam blíže označených, a zvláště 6¾% úroků a 8% úroků z prodlení více než tříletých. Z doslovu tohoto smluvního ustanovení a i ze smyslu jeho v souvislosti s dalším obsahem smlouvy je zřejmo, že se jistota vztahuje i na 6¾% úroky z kapitálu, i na 8% úroky z prodlení, starší než tříleté. Marně se snaží stěžovatelka dovoditi, že jsou vyjmuty z ní úroky z kapitálu. Není rozumného důvodu, proč právě ty by měly býti vyloučeny. Dovolává se sice na podporu svého názoru rozhodnutí č. 5749 sb. n. s., avšak právě v něm je vysloveno také, že starší než 3leté úroky lze přičknouti v rámci jistoty pro vedlejší závazky, pokud nebyla vyčerpána (srov. sb. n. s. č. 6385, 7857).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právem přiznaly nižší soudy knihovní věřitelce v rámci jistoty pro vedlejší závazky úroky starší tří let, počítajíc zpět od příklepu. Jistota »pro vedlejší závazky« do výše 50.000 Kč byla zřízena a jest v pozemkové knize při prodané nemovitosti zapsána. Vedlejšími závazky rozumějí se (§ 912 obč. zák.) i úroky a nebylo třeba, by v dluhopise bylo to ještě zvlášť a výslovně stanoveno. Rozhodné je, že úroky z vedlejších závazků, pro něž byla jistota zřízena, vyloučeny z jistoty nebyly na příklad tím, že by byly vyjmenovány vedlejší závazky, pro něž se jistota zřizuje a úroky by při tom nebyly uvedeny. Zřízenou jistotu jest tedy vztahovati i na úroky a nižší soudy nepochybily, když v jejím rámci starší než tříleté úroky knihovní věřitelce přiznaly (sb. n. s. č. 8300).